

РОЛЬ ЦІЛЕПОКЛАДАННЯ В УСПІШНОМУ ФУНКЦІОНУВАННІ ПІДПРИЄМСТВА

На сучасному етапі розвитку підприємств вимоги ринку підштовхують менеджерів концептуально підходити до формування місії, цілей та й загалом до процесу цілепокладання. На основі взаємного погодження принципів управління та інструментів управління, ефективного використання людських ресурсів, менеджер ретельно підходить до процесу цілепокладання на підприємстві. Досліджуючи рівні цілепокладання в структурно-логічній схемі такі, як: теленомія, ціленаправленість і цілеспрямованість[1], менеджер розуміє наскільки вибір мети визначається самим ним, а не нав'язується йому ззовні.

В даному випадку теленомія відображає природну доцільність функціонування підприємства, без якої підприємство не уявляє своє існування. Під природною доцільністю розуміється повсякчасна праця над збереженням цілісності, конкурентоспроможності, отримання підприємством прибутку в результаті плідної та систематичної праці. Теленомія передбачає причину і наслідок нероздільними поняттями тому, коли менеджер ставить перед собою головну мету – отримання прибутку, це і є в чистому вигляді теленомія. Ця мета нав'язана скоріше не власним вибором, а обставинами які склалися. На даному етапі розвитку економічних відносин для успішного функціонування підприємства, думати виключно про отримання прибутку не завжди є виграшною стратегією. Потрібно стратегічно мислити більш ємкіше та далекоглядніше, тобто мати свою ціленаправленість у веденні бізнесу. Сучасний споживач при виборі продукту чи послуги значно більше озброєний знаннями ніж це було десять років тому. Тому ціленаправленість тут відіграє важливу роль, потрібно вибрати на кого саме ця продукція буде спрямована і що вплине при виборі того чи іншого продукту (послуги), спрогнозувати якими критеріями буде керуватись потенційний споживач при остаточному виборі. Наступним рівнем цілепокладання є цілеспрямованість, яка спрямовує підприємство не просто підготовлено гнучко реагувати на зміни зовнішнього середовища, а стимулює випереджувати ці зміни, стратегічно прогнозуючи їх.

В сьогоднішній найпрогресивніший стиль управління, яким керуються відомі компанії, є превентивний, який спрямований на те, що підприємство само формує попит на продукт, який пропонує, створює ринок функціонування, намагаючись змінити як середовище, так і самого себе в цьому середовищі. Менеджер зі своєю командою, з якою злагоджено в синергетичному підході співпрацює і застосовує всі критерії цілепокладання, створює образ бажаного майбутнього і сміливо до нього прямує.

Список використаних джерел:

1.Черненко М. Як визначити правельний вектор розвитку компанії ?/М.Черненко [Електронний ресурс].Режим доступу:<http://forbes.net.ua/ua/opinions/1415913-yak-viznachiti-pravilnij-vektor-rozvitku-kompaniyi>

Ковальчук К. В.
Магістрант факультету економіки та управління
Східноєвропейський національний університет
ім. Лесі Українки, м. Луцьк

ОСНОВНІ ЗАСОБИ ПІДПРИЄМСТВА: ЕКОНОМІЧНА СУТНІСТЬ